Hoofdstuk 7: Ik was hier

Maandagochtend. 08:52.

Het weekend had Cas niet veel opgeleverd. Twee briefjes in kluisje 0 — één van Izza, één van Gabi — en een hoofd vol vragen waar hij niet van had kunnen slapen.

Gabi's briefje was kort:

Berichten komen steeds tussen 22:00 en 02:00. Altijd. Nooit overdag. Apparaat nog niet gevonden — maar het is elke keer hetzelfde. Werkt eraan.

Izza's briefje was korter:

Kevin. Iets vreemds. Vertel straks.

* * *

De officiële vergadering met Manders was om 10:00. Niet in zijn kantoor dit keer — in de vergaderruimte naast de aula, met een tafel waar zes mensen aan konden zitten. Cas en Tracey namens de leerlingenraad. Manders. Mevrouw Slot. En Bayani, die er een beetje uitzag alsof hij liever ergens anders was.

Cas keek naar Bayani. Bayani keek naar zijn laptop.

"We hebben een ernstige situatie," zei Manders. "Iemand heeft toegang gekregen tot Zerkalo. Er is een regel toegevoegd aan een cijferlijst van 3A." Hij schoof een uitdraai over de tafel. *Ik was hier*. "Dit is geen grap meer."

"Was het daarvoor wel een grap?" zei Tracey.

Manders keek haar aan. "Tracey."

"Sorry."

"Bayani heeft de afgelopen dagen het netwerk onderzocht," zei Manders. "Bayani?"

Bayani klapte zijn laptop open. Hij keek niet op. "Het netwerk heeft geen actieve inbraakdetectie. Nooit gehad. Zerkalo draait op een eigen server, maar die server communiceert via hetzelfde netwerk als de rest van de school." Hij zweeg even. "En Zerkalo heeft hier geen tweefactorauthenticatie. Dat hadden we moeten instellen bij de implementatie. Dat is niet gebeurd."

"Waarom niet?" vroeg Cas.

Bayani keek hem aan. Even maar. "Omdat ik hier pas drie maanden werk. En mijn voorganger heeft het niet gedaan." Hij klapte zijn laptop dicht. "Ik sta er nu voor."

Het was even stil.

"Kunnen we het nu instellen?" vroeg Tracey.

"Ja," zei Bayani. "Maar als iemand al ingelogd is, helpt dat niet meer. Die sessie blijft actief totdat hij zelf uitlogt — of totdat we hem eruit gooien."

"Gooi hem eruit," zei Manders.

"Dan weet hij dat we hem hebben gevonden," zei Bayani. "En dan verdwijnt hij misschien. Of hij doet iets ergers voor hij verdwijnt."

Manders keek naar zijn handen. "Wat stellen jullie voor?"

Cas keek naar Tracey. Tracey keek terug.

"Laat hem denken dat we hem niet zien," zei Cas. "Nog even."

Mevrouw Slot schreef iets op haar blocnote. Cas probeerde er niet naar te kijken.

* * *

Na de vergadering liep Cas de gang in. Bayani liep naast hem, een stap achter, zijn laptop onder zijn arm.

"Cas."

Cas bleef staan.

Bayani keek even om zich heen. Toen zei hij, zacht: "Jullie weten meer dan jullie zeggen."

Cas zei niets.

"Dat is oké," zei Bayani. "Maar wees voorzichtig." Hij keek naar de kluisjes aan de muur. De blauwe, glanzende kluisjes met hun NFC-lezers. "Die kluisjes loggen alles. Wie wanneer inlogt. Hoe lang iemand bij zijn kluisje staat. Bewegingspatronen." Hij zweeg. "Dat is niet mijn idee geweest. Ik heb ze aangetroffen."

Hij liep door.

Cas stond in de gang en keek naar de kluisjes.

Bewegingspatronen.

* * *

In de pauze zaten ze in het lege lokaal. Cas vertelde wat Bayani had gezegd. Over de kluisjes. Over de logs.

Ways at geen chips. Dat was veelzeggend.

"Wacht," zei Izza. "Die kluisjes loggen wie er wanneer staat. Dus als Repelsteeltje weet wanneer iemand op school is —"

"Dan komt dat niet alleen uit de apps," zei Gabi. "Dan komt het ook uit de kluislogs."

Stilte.

"Hoe lang doen die kluisjes dit al?" vroeg Tracey.

"Bayani zei dat hij ze heeft aangetroffen," zei Cas. "Dus al voor hij begon. Al voor de eerste berichten."

Ways keek op. "Dus iemand heeft die kluisjes hier neergezet met een reden."

Niemand zei iets.

Buiten liepen leerlingen langs. Eentje hield zijn telefoon tegen zijn kluisje. Een zacht piepje. Het deurtje sprong open.

* * *

"Kevin," zei Izza.

Ze had een briefje uit haar zak gehaald — ze deden alles via briefjes nu, zelfs in het lokaal — en legde het op tafel.

Kevin Stals. 4B. Woont in Maasstein-Noord. Vader werkt bij de gemeente IT. Kevin heeft geen vrienden op school. Zit op een forum dat ik niet ken. Naam van het forum: Omut.

Cas las het twee keer.

"Omut," zei hij.

"Ik heb het opgezocht," zei Izza. "Het is Russisch. Het betekent draaikolk of diepte."

Het was even stil.

"Een forum," zei Ways langzaam. "Waar je de waarheid denkt te zien."

"Hoe weet jij dat?" zei Tracey.

"Dat soort forums kennen altijd dezelfde teksten." Ways keek naar het briefje. "Ik ben er zelf weleens op geweest. Niet lang." Hij pakte toch een chip. "Ze lokken je met het idee dat jij slimmer bent dan de rest. Dat jij dingen ziet die anderen niet zien. Maar ondertussen zuigen ze je de afgrond in."

Het was stil in het lokaal.

"Kevin," zei Cas zacht. "Die altijd alleen staat."

Izza knikte.

Cas dacht aan de automaten. Aan Kevin die hem had verteld over de SO. Gewoon. Terloops. Alsof het niets was.

"We zeggen dit niet tegen Manders," zei hij.

"Waarom niet?" zei Tracey.

"Omdat we het nog niet zeker weten." Zijn linkerooglid trilde. "En omdat ik eerst met Kevin wil praten."